

Gdyby sąd krajowy doszedł do wniosku, że rozpatrywane w toczącym się przed nim postępowaniu uregulowania krajowe są niezgodne z klauzulą 4 porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin załączonego do dyrektywy 97/81, klauzulę 5 pkt 1 tego porozumienia należałoby interpretować w ten sposób, że także ona stoi ona na przeszkodzie takim uregulowaniom.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Szkocja), Edynburg (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 stycznia 2012 r. — Andrius Kulikauskas przeciwko Macduff Shellfish Limited i Duncanowi Wattowi

(Sprawa C-44/12)

(2012/C 109/10)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Session (Szkocja), Edynburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andrius Kulikauskas

Strona pozwana: Macduff Shellfish Limited, Duncan Watt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle dyrektywy 2006/54/WE (¹) mniej korzystne traktowanie osoby A ze względu na ciężę osoby B stanowi niezgodną z prawem dyskryminację?
- 2) Czy w świetle dyrektywy 2006/54/WE mniej korzystne traktowanie osoby A, ze względu na ciężę osoby B, która (i) jest partnerem osoby A, albo (ii) w inny sposób jest związana z osobą A, stanowi niezgodną z prawem dyskryminację?

(¹) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana), Dz.U. L 2004, s. 23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 30 stycznia 2012 r. — Onafts — Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés przeciwko Radii Hadj Ahmed

(Sprawa C-45/12)

(2012/C 109/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Onafts — Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés

Strona pozwana: Radia Hadj Ahmed

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji, w której obywatelka państwa trzeciego (w niniejszej sprawie, obywatelka algierska) uzyskała w okresie krótszym niż przed pięciu laty dokument pobytowy w państwie członkowskim (w niniejszej sprawie, w Belgii), aby dołączyć — poza ramami małżeństwa lub zarejestrowanego związku partnerskiego — do obywatela innego państwa członkowskiego (w niniejszej sprawie, obywatela francuskiego), z którym ma dziecko (obywatela francuskiego), jest ona objęta podmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia nr 1408/71 (¹) jako członek rodziny pracownika będącego obywatelem państwa członkowskiego dla potrzeb uzyskania gwarantowanych świadczeń rodzinnych na inne dziecko będące obywatelem państwa trzeciego (w niniejszej sprawie, obywatelem algierskim) po ustaniu jej wspólnego zamieszkiwania z ojcem dziecka będącego obywatelem francuskim?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy w sytuacji, o której mowa w pierwszym pytaniu, z uwagi na obecność w jej gospodarstwie domowym dziecka będącego obywatelem francuskim, ta obywatelka państwa trzeciego lub jej dziecko będące obywatelem państwa trzeciego objęci są podmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia nr 1408/71 jako członkowie rodziny pracownika będącego obywatelem państwa członkowskiego dla celów przyznania gwarantowanych świadczeń rodzinnych dziecku będącemu obywatelem algierskim?
- 3) W razie odpowiedzi przeczących na powyższe pytania, czy w sytuacji, o której mowa w pierwszym pytaniu, ta obywatelka państwa trzeciego korzysta, na mocy art. 13 ust. 2 i 14 dyrektywy 2004/38 (²) w związku z art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE) z takich samych przepisów prawa co obywatele Belgii dopóty, dopóki nie zostanie jej cofnięte prawo pobytu i w ten sposób wykluczone jest zastosowanie wobec niej przez państwo belgijskie warunku wymaganego okresu pobytu dla przyznania gwarantowanych świadczeń rodzinnych, ponieważ spełnienie tego warunku nie jest wymagane od świadczeniobiorców belgijskich?
- 4) W razie odpowiedzi przeczących na powyższe pytania, czy w sytuacji, o której mowa w pierwszym pytaniu, ta obywatelka państwa trzeciego, jako matka obywatela UE, korzysta na mocy art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z zasady równego traktowania i w ten sposób wykluczone jest zastosowanie wobec niej przez państwo belgijskie warunku wymaganego okresu pobytu dla przyznania zagwarantowanych świadczeń rodzinnych na inne

jej dziecko, będące obywatelem państwa trzeciego, ponieważ spełnienie warunku wymaganego okresu zamieszkania nie jest wymagane w stosunku do dziecka będącego obywatelem UE?

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).
- (²) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ankenævnet for Uddannelsesstøtten (Dania) w dniu 26 stycznia 2012 r. — LN

(Sprawa C-46/12)

(2012/C 109/12)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Ankenævnet for Uddannelsesstøtten (kolegium odwoławcze ds. stypendiów i kredytów studenckich)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: LN

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 7 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/38/WE (¹) w związku z art. 24 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie (przyjmujące państwo członkowskie) dokonując oceny, czy daną osobę należy uznać za pracownika uprawnionego do zasiłku studenckiego, może wziąć pod uwagę okoliczność, że osoba ta przybyła do przyjmującego państwa członkowskiego zasadniczo w celu odbywania studiów, tak iż przyjmujące państwo członkowskie nie jest zobowiązane przyznać tej osobie zasiłku studenckiego w celu odbywania przez nią studiów (zob. powołany wyżej art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE)?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t. 5, s. 46).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 lutego 2012 r. — Marián Baláz

(Sprawa C-60/12)

(2012/C 109/13)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Vrchní soud v Praze

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Apelujący: Marián Baláz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „sąd właściwy także w sprawach karnych”, zawarte w art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (¹) (zwanej dalej „decyzją ramową”) należy interpretować jako autonomiczne pojęcie prawa Unii Europejskiej?
- 2) a) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, jakie ogólne przesłanki powinien spełniać sąd państwa, który może z inicjatywy osoby zainteresowanej rozpatrzyć jej sprawę w odniesieniu do orzeczenia wydanego przez organ niesądowy (organ administracyjny), aby móc uznać ten sąd za „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej?
- b) Czy austriacki Unabhängiger Verwaltungssenat (sąd administracyjny) może zostać uznany za „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej?
- c) W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wyrażenie „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej powinno być interpretowane przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z prawem państwa wydającego w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej, czy też zgodnie z prawem państwa wykonującego?
- 3) Czy „możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia” przez „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej występuje także w sytuacji, gdy osoba zainteresowana nie może bezpośrednio skierować sprawy do rozstrzygnięcia przez „sąd właściwy także w sprawach karnych”, lecz musi najpierw zaskarżyć orzeczenie organu niesądowego (organu administracyjnego), przy czym wniesienie środka zaskarżenia skutkuje utratą skuteczności przez to orzeczenie oraz wszczęciem zwyczajnego postępowania przed tym samym organem, a jedynie orzeczenie wydane w takim zwyczajnym postępowaniu może zostać zaskarżone do „sądu właściwego także w sprawach karnych”?